

JUVENTUS

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2016/2017-es tanév, 7. szám, ingyenes

Az emlékrengeteg végigpereg

„Olyan sétára viszlek magammal, amelyen lépteink rendben követik egymást, odaültetek a hegy tetejére, ahonnan minden vitás kérdésed megoldódik, és hagyom, hogy magad szűrj ki ebből az igazságodat.”
(Antoine de Saint-Exupéry)

Miért is tűnik olyan nehéznek elszakadni valamitől, amihez olyan sokáig hozzá voltunk szokva? Talán azért, mert „vég”-nek nevezzük, és ez nem is hangzik olyan jól, nem igaz? Ti pedig, kedves Ballagók, az

életetek egyik nagy fejezetének végéhez közeledtek. Akárhányszor felmerült a ballagás kérdése, mindig azt hallottam a 12. osztályosoktól, hogy ne várjuk, mert borzasztóan stresszes időszak. Ha pedig belegondolok abba, hogy egy év múlva én, illetve mi leszünk a helyetekben, tényleg rádöbbenek arra, hogy egyrészt nem is várom annyira, másrészt viszont érdekes lehet „nemsulis”-nak lenni 12

év után. Olyan ez, mint egy újjászületés: Te vagy a virág, ami a napsugarak melegségét magába szívja és folyamatosan felfelé növekszik, Te vagy a füzet, amely arra vár, hogy megteljen tartalommal, Te vagy a toll, amely a történetet írja meg, Te vagy a szív, amely az emlékeket őrzi.

Sokszor hangzott már el ez a kijelentés: „Addig örülj, amíg iskolába jársz! Majd meglátod, hogy utána milyen nehéz lesz minden.”. Azonban úgy gondolom, hogy az élet minden fejezetének megvan a maga szépsége és nehézsége, ezért nem is hasonlíthatóak egymáshoz. Lehet, hogy tizenévesként egyszerű beszélni, mert még nem jutottunk el az élet „nehéz” szakaszához, viszont ez is csupán nézőpont kérdése, és meg vagyok győződve arról, hogy Ti is, Ballagók, pontosan tudjátok, mit értek ez alatt: az elmúlt években gyakran ütköztetek ti is akadályokba, de ennek köszönhetően fejlődtek; szerepet játszottatok egymás életében, és akár hiszitek, akár nem, annak ellenére, hogy ez a fejezet hamarosan

lezárul számotokra, az itt szerzett tapasztalatok mindenképp segíteni fognak a jövőben. Licisként is számtalan alkalommal lehetőség volt arra, hogy hozzájárulj a saját életed alakításához; nem az fogja meghatározni az emberi mivoltod, hogy milyen jegyeid voltak, vagy ki mire tartott téged alkalmasnak a sulis éveid során, hanem az, hogy te mit és hogyan teszel magadért és a

környezetedért.

Folytatás a 2. oldalon

Talán néha elképzeltétek már, hogy milyen lesz az élet miután befejezitek az iskolai éveket: új kihívások, új emberek, esetleg új város, de ti ezt is nemsokára megtapasztaljátok. Az idő gyakran úgy repül el előttünk, hogy észre sem vesszük, azonban bízom benne, hogy kellemes emlékekkel búcsúztok el innen, még akkor is, ha olykor egyáltalán nem volt kellemes a koránkelés, a felmérők előtti utolsó „tanulási percek”, és az sem, amikor számtalan tantárgyból ugyanazon a héten kellett projektet készíteni, felmérőt írni, vagy felelni.

Azonban bizonyára sok-sok szép emlék is sokáig él majd az emlékezetetekben, és akárhányszor elsétálsz a sulis előtt, meglátod az egyik polcodon az albumod és belepillantasz, vagy csak egyszerűen ránézel majd egy közös képre, tudni fogod, hogy egy kiváló közösség része voltál, és hogy itt hagytál nekünk valamit, ami Te vagy, mert egy értékes ember vagy! „*Visszanézve a képeket, az elmúlt sulis éveket,/ Sok-sok ismerős gyermek, de mára már mind felnőttek,/ Sírnak, nevetnek, egymásért kiállnak,/ Büszkén hívják magukat egy összetartó osztálynak.*” – hangzik el egy dalban. Hiszem, hogy ti is büszkén néztek most egymásra, mert azért valljuk be, egyáltalán nem könnyű 12 évet suliba járni, főleg amikor a végére a „12.-es lista” összes tennivalóját ki kell pipálnod csupán néhány hét alatt.

Annak ellenére, hogy ezentúl különböző utakon jártok majd, sose felejtsetek, hogy honnan indultatok el; semmi sem fontosabb annál, minthogy higgyetek a saját erőtektekben és a fejlődésetek lehetőségében. Nem létezik végső cél, mert az életpályák célkitűzések sorozata, ezért kívánom, hogy Te, akit most útnak engedünk, merj szárnyalni és mindig halld meg a szíved dalát! Kellemes olvasást kívánok mindenkinek!

Dia :)

DÖK-oldal

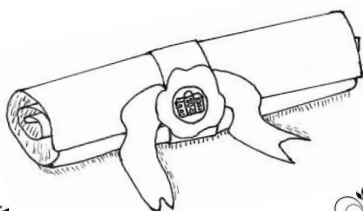
Búcsúzó Tőled

Olyan gyorsan elérkezett ez a mai nap, hogy az embernek ideje sem volt igazán felfogni, hogy mi is történik körülötte. Egyik nap még vígan otthon ült a diák, mert nem lehetett suliba jönni az időjárási viszonyok miatt, másnap meg Ballagás. Lehet, hogy túlzok egy kicsit, de szerintem senki nem gondolta, hogy így, ilyen iramban fognak eltelni a hónapok.

A mai nap nem olyan, mint egy bármilyen másik nap. Nem csak felkelsz, beérkezel az iskolába, ott töltesz 8 órát, majd hazamész. A mai nap különleges, mert valami lezárul valakiknek az életében.

Tudod Te is, kedves Ballagó, hogy mire gondolok, hiszen te fogsz ma az utolsó osziórára belépni, te fogsz majd az udvaron álldogálva régi kedves emlékeket felidézni, és nem utolsó sorban, te fogsz búcsút inteni azoknak a falaknak, amelyeket eddig talán igyekeztél elkerülni. Nem könnyű ésszel felfogni, de 12 év telt el úgy, hogy igazán nem is fogtad fel, hogy mi történik körülöttered. De nyugodj meg, mert most sem fogod felfogni, majd csak arra ébredsz szeptemberben, hogy lejárt az egész, és valami új fogja kezdetét venni.

Sok dologot mondhatnék még, és szépíthetném ezt a mai napot, de nem teszem, mert az újság további oldalain mások megteszik helyettem. Én csupán a Diákönkormányzat nevében a lenti idézettel búcsúzó Tőled:

*„Nézz vissza most egy percre, nézz az útra
Nézd meg, mit tett, mit alkotott a munka,
Nézz vissza...asztán ismét csak előre,
S indulj tovább az alkotó jövőbe.”*
(Kiss Jenő)

Brigi :D

BÚCSÚSZÓ

Ilonczai Zsolt,
Osztályfőnök

Tisztelt Tanáraink, Diáktársaink! Drága Szüleink, Vendégeink!
Szeretettel köszöntök mindenkit a ballagó tizenkettedik osztályok nevében!

Egy évvel ezelőtt még ez a nap csak egy távoli időpillanatnak tűnt, egy olyan pillanatnak, amiről talán el se hittük, hogy ilyen gyorsan, sebesen eljön. Karinthy Frigyes szerint „Azért mérjük helytelenül az időt, mert ehhez egyetlen mértéket használunk csupán. Azt, ami az átélés sebességét méri”. Pedig Albert Einstein óta jól tudjuk, hogy az idő relatív, hiszen hossza soha nem az átélés sebességétől függ, hanem az átélt élmények minőségétől.

Úgy gondolom, hogy ezek a pillanatok igen értékes, minőségi pillanatok – felnőtté válásunk pillanatai. Életünk fontos mérföldkövéhez érkezünk el a mai napon. Véget ér liceumi életünk, amely a könnyű, gondtalan élet szimbóluma volt. Búcsút intünk annak a helynek, ami egy biztos pont volt eddigi életünk folyamán, búcsút mondunk annak az iskolának, ahova a legtöbb esetben szeretettel jöttünk, amit második otthonunknak is nevezhetünk.

Mindannyiunknak szembe kell néznie azzal a ténnyel, hogy egyszer minden véget ér – ha akarjuk, ha nem. Minden tizenkettedikes számára ez a nap, egy hosszú, rögzös, élményekkel teli, boldog pillanatokat rejtő, de néha fájdalmas út végét jelenti, életünk egy fejezete lezárul. Ma búcsút intünk mindennek, ami ismerős volt, mindennek, ami kényelmes volt. De attól, hogy elmegyünk, lesznek emberek, akik részesei maradnak az életünknek, akármi is történjen. Ők a mi biztos talajunk, a sarkcsillagaink, apró, tiszta hangok a szívünkben, amelyek velünk lesznek örökre.

Ha meg kéne fogalmaznom röviden azt, hogy mit viszek magammal útravalóként, hogy mivel gazdagított ez az itt eltöltött négy év, akkor azt mondanám, hogy egy olyasvalamit viszek magammal, amit belső irányítúként lehetne megnevezni. Ez az irányítú teszi lehetővé számomra, hogy azt az irányt követhessem általa, ami a saját sorsommal áll összhangban. Megtanított ugyanis az elmúlt négy év, hogy akaratom csak akkor működik pontos irányítúként, ha hajlíthatatlan marad, és érjen bár a

Bakó Róbert

Babău Theodora-Otilia

Cighear Roland

Borsos Edina

Berkes-Scherer Dávid

Berkes Edina

csillagokig, szilárdan és állhatatosan kitart amellett az irány mellett, amit legbelső lényemben teremtettem meg.

Az elmúlt négy év alatt számos személy kísért minket utunkon, segítettek megtanulni azt, hogyan küzdjük le az előttünk álló akadályokat, támaszt nyújtottak, tanítottak. Mindegyiküknek köszönettel tartozunk, mert valamilyen formában mind gazdagítottak, mind hozzájárultak ahhoz, hogy azokká az emberekké váljunk, akik most vagyunk. Elsősorban osztályfőnökünknek tartozunk köszönettel. Kedves Oszi!

Négy hosszú év áll mögöttünk. Négy színes, élményekkel teli, számos kellemes, vidám pillanatot tartalmazó év. Sokszor nem volt könnyű velünk, számtalanszor előfordult, hogy nehezen jutottunk megegyezésre, sok embert próbáló pillanatot átéltünk együtt. Köszönet mindenért. Az áldozatos munkájáért, odaadásiért, kitartásáért, szeretetéért, és mindenért, amivel a négy év alatt megajándékozott.

Kedves Tanáraink!

Sokszori bocsánatkéréssel és köszönőmmel tartozunk Önöknek a bátorításokért, a mosolyokért, a hivatásukért, a küzdelmükért. Az Önök harca, a mi győzelmünk. Második otthonunkként jöttünk ide, Önök pedig második szüleinkként tanítottak, az érettségi mellett, az életre is próbáltak felkészíteni. Tudjuk, hogy néha nem volt könnyű velünk, sőt nagyon is nehéz volt, de reméljük, hogy az emlékezetükben nemcsak a rosszaságaink maradnak meg, hogyha az osztályunkra gondolnak, hanem sokkal inkább az együtt eltöltött kellemes pillanatok.

Farkas Noémi

Gergelyfi Levente

Gyenes Emőke-Anita

Drága Szüleink!

Hálásak vagyunk féltő gondoskodásotokért, támogatásotokért és azért, hogy hittetek bennünk. Mellettünk álltatok, támogattatok céljaink elérésében, szeretettel vettetek körül, s tudjuk, hogy ezek a dolgok mindig is így maradnak. Ti voltatok, ti vagytok és ti is lesztek a legfőbb támaszunk, a biztos pont az életünkben, akikre tudjuk, hogy mindig számíthatunk. Köszönünk nektek mindent!

És végül, de nem utolsó sorban az itt maradó diákokhoz szólnék:

Gyakoroljátok azt a szokást (és ha még nincs, akkor alakítsátok ki), hogy akadályokat győztök le.

Gyakoroljátok, hogy erős és céltudatos határozottsággal viszitek végig azt, amit elkezdtek.

Gyakoroljátok, hogy addig szíjtátok magatokban az akarat-parazsát, míg akaratotok azzá az energiává nem válik, ami minden nehézségen átvissz majd benneteket.

És ha így tesztek, ti is tiszta szívvel búcsúzhattok majd az iskolánktól.

Harkay Tímea

Horváth Petra Rebeka

Kis Ernest-Richárd

Kulcsár Tamás

Végezetül, Nora Berts versével szeretném zárni a búcsúzásom:

Az idő sodrában

Lesz egy perc az idő sodrában,
Mikor gúnyolva kikacag a lét,
S megérzed a hűs fuvallat szavában
Az élet súlyos, nehéz leheletét.
Magadon hordod a tömör láncot,
Melyet virágkoszorúként nyakadba akasztanak,
Magadban jársz táncot,
S elvész egy szó, egy ki nem mondott gondolat.

Lesz egy óra az idő sodrában,
Mikor mosolyát dobja feléd az ég,
S megérzed egy madár dalában
A tétova percek tekintetét.
Boldogság dorombol benned,
Ha kinyitod a népes termet,
Hisz érzed a súlyt, mi válladat nyomja.
De emelt fővel emeld a terhet,
S tudd, ez az öröm még nem a világ gondja.

Lesz egy nap az idő sodrában,
Mikor a holdsugár elébed kacagva téved,
Kavicsot rúgsz az út sarában,
S eszedbe jut folyton porosodó régi léted.
Bús, elfojtott, örömteli képekre
Tekints néha vissza,
De haladj töretlen erővel,
Ne gondolj makacs, konok énedre,
S ne félj szembenézni a végtelen jövővel.

Ám ha mégis megszűnik az idő,
S a perc végtelen határokat ölt,
Lesz egy pillanat, mikor lépsz,
S megremeg belé a föld.

Lesz egy év az idő sodrában,
Mikor karjait a válaszút tárja feléd,
S egy csalfa kobold fa árnyában
Keserédes gyümölcsöt szolgál eléd.
Zsong az élet hömpölygő aranyfolyamban,
A pillanat meg nem áll,
S előled rohanva fut.
Elveszel, s előtűnsz ezüst vásárforgatagban,
S étkedül a bölcsesség vásárfia jut.

A XII. MI nevében, Horváth Petra Rebeka

Tóth Lóránd

Tóth Csilla

Szűcs Feri

Oláh Evelin

Pintér Csaba-Attila

Simofi Robert

Szabó Artúr

Búcsúszó

Halász Éva,
Osztályfőnök

Kedves ballagó diákok – így kezdtük a tavalyi búcsúztatónkat. Könnyes szemmel kell megállapítanom, hogy gyorsan elrepült ez az egy év. S bár figyelmeztettek, hogy használjuk ki minden pillanatát a maradandó egy évnek, úgy érzem, nem tudtuk eléggé értékelni ezt a kevéske időt. Most visszapörgetném az időt, de nem lehet.

„Köszálás. Megméretetés. Elfogadás. Játékosság. Komolyodás. Ügyetlenkedés. Összetartás. Türelmesség. Ábrándozás. Barátság. Gyorsaság. Támogatás. Várakozás. Gondtalanság. Elégedtség.” Osztályfőnökeinkkel együtt mindenki leült a padjába, végiggondolta licis éveit, összesítette élményeit, érzéseit, emlékeit és ezeket egyetlen kulcsszóval jellemezte. 15 szót írtunk össze egy fehér lapra. 15 szó, ami mi vagyunk. „Szőjük össze a szavakat egy átlátszó fonallal.” Így keletkezett egyszerű, sokak számára talán furcsa, ám egyedi mottónk.

13, nem nagy szám, páratlan, sőt babonás is, de ennyin maradtunk. 13 főből álló család – plusz 2 családfő. E kis létszámú osztály négy év alatt összetartóvá alakult, összekovácsolódott egy családdá. Nem tagadom, időigényes munka volt, osztályfőnökeink sokat dolgoztak, hogy ez létrejöhön feláldozva egy zsák türelmet. De végre sikerült, kialakult. Így most olyanok vagyunk, mint a mesében szereplő öreg király, kinek egyik szeme sír, a másik nevet. Sírunk, mert vége, s lezártunk egy nagy fejezetet az

életünkben, ám nevetünk, hiszen ránk vár az új, a bizonytalan, azok az álmok, amiket eddig csak rajzoltunk, amin ábrándoztunk.

13-an voltunk, s annyi félék. Nem mondhatom, hogy rózsaszínből láttuk a világot, vagy a felhők felett jártunk 3 méterrel. Általában az ábrándozás a legfontosabb órákon, megméretető felmérők, félévük közben tört ránk. Akkor fölmásztunk a piramisok csúcsára, vagy éppen Zrínyi Miklós *Szigeti veszedelem* c. eposzát írtuk át modern változatban, csupa tankokkal s új harci felszereléssel, és stratégiával. S ha a felmérők, félévük jegye nem tükrözte a tudásunkat, egyszerűen azt kifogásoltuk, *de most igazán, tanárnő, nem voltunk formában*. Mégis reálisan és racionálisan hoztunk döntéseket, ha szükséges volt. Mindig pozitívak voltunk, elégedettek, szórakozottak, s nem búsultunk ha „ne tántán” valami nem az elképzeléseink szerint alakult. Egyediek voltunk, ám nem feltűnőek. A „másra” pályáztunk, s ez szerintem rajtunk meg is látszik. Ez a sárga nem az irigység színe, legalábbis szerintünk nem. S bár nem tudatosan, de

Moldoveanu Melinda,
Osztályfőnök

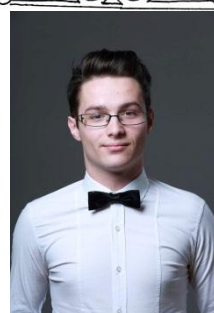
Antal Roland

Balogh Alex-Ștefan

Cașu Laurențiu-Gabriel

Demjén Ramóna-Lídia

Farkas Dávid-Pál

kialakult bennünk az „egyediségre” való vágyakozás. Nem kedveltük a szabályokat, az oszlik dorgáltak is eleget. Ha netán diáktársaink számára nem alkottunk maradandót, ám családjuk körében mindenki egy nagy és nehéz tarisznyával indul útnak. A tarisznyánk tele van az egymástól kapott tanáccsal, tapasztalattal, mesével, közös emlékekkel, viccekkel, aranyköpésekkel, becenevekkel, csodás pillanatokkal...

Én megköszönöm nektek ezt a láthatatlan, ám gazdag tarisznyát. Az osztály nevében pedig most köszönetet mondanék drága osztályfőnökeinknek. Köszönjük a biztatást, a kitartást, sőt még a dorgálást is. Köszönjük, hogy hittek bennünk, és támogatták döntéseinket, hogy kiálltak mellettünk. Köszönetet mondunk az óvónőknek, tanítóknak, tanároknak egyaránt, temérdek türelmüket, a meg nem valósított – „kiteszlek az óráról”; „1-est adok”; „beírlak piros hiányzással” – fenyegetéseket. Köszönjük, hogy mindent megtettek annak érdekében, hogy a tudás magja jó földbe kerüljön és termést hozzon. Köszönjük iskolatársainknak, barátainknak, évfolyamtársainknak a remek szüneteket, a kirándulásokon lévő pazar hangulatot, a FA előtti komoly és építő beszélgetéseket, a jószívúségeket... Köszönjük a kapusoknak és az orvosnőnek a fizikai és egészségügyi gondviselést. Köszönjük a pedanénik, titkárnők, sofőrbácsik mindennapi, ám nagyon fontos munkáját. Köszönjük Lenci néni remek híreit, hogy megjött a „dekont”, vagy az ösztöndíj. Köszönjük a takarító néniknek, hogy sokszor elvégezték munkánkat, szóvátétel nélkül. És végül, de nem utolsó sorban, szüleinknek, hogy itt állhatunk. Köszönjük, hogy felneveltek és sikeresen egy zsáknyi tudással, élménnyel hagyhatjuk el iskolánk padjait.

„Vesszők helyett néha, pontot kell tenni
Ha hátrálnál inkább, csak előre menni
Kéne, mert vágyakból nem épült semmi
Nem kell csak bátorság, egy kis mákszemnyi

Hát hajózzunk együtt most, kalandor szívek
Majd rájövünk egyszer, hogy nehéz az élet
De annak éljünk, hogy lesz még egyszer
Elképzelt hajnalból, valódi reggel”
(Soulwave – Kalandor c. dal)

A XII. TT nevében, Vicze Júlia-Viktória

Szolcsik Edmond

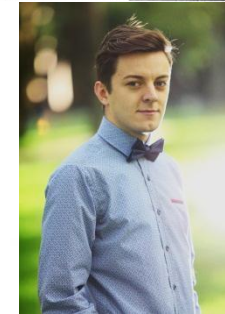
Vicze Júlia-Viktória

Pataki Zoltán

Szabo Tibor-Zoltán

Farkas Róbert-Péter

Márkó Zsuzsanna

Müller Thomas-Alexandru

Palicsák Anna-Réka

Kedves ballagó diákok!

Elrepült négy év és közös életünk fontos megállójához, választójához érkezünk. Talán egyesek kicsit visszapörgetnék az időt, míg másokat már hajt a kíváncsiság az új, az ismeretlen felé. Visszatekintve az együtt töltött időre, eszembe jut sok szép közös emlék: a jó hangulatú osztálykirándulások, közös tevékenységek, nevetések, diákcsínyek, a sok-sok apró mozzanat, amellyel „izgalmasabbá” tettük egymás életét.

Non numero horas, nisiserenas – Csak a derű óráit számolom - mondja a latin közmondás. A gondok, a nehéz pillanatok, amelyeket néha elénk gördített az élet úgy gondolom, céllal voltak: hogy együtt túljussunk rajtuk és levonjunk tanulságokat. Hiszem azt, hogy minden közös tevékenységgel tanultunk egymástól, hatottunk egymás gondolkodására, világlátására és ezáltal jobb emberekké váltunk.

Egy új életszakasz küszöbén, legfőbb jó tanácsként Arany János szavai jutnak eszembe – amelyeket először egykori iskolám, a Kölcsey Ferenc Főgimnázium falán láttam kifüggesztve –és mély üzenetet hordoznak a mai napig számomra:

*Előtted a küzdés, előtted a pálya,
Az erőtlenség csügged, az erős megállja.
És tudod: az erő micsoda? - Akarat,
Mely előbb vaez utóbb. de borostvánt arat.*

E pár sor és e latin közmondás úgy gondolom a legfőbb úttravaló, amelyet eddigi élettapasztalatom alapján továbbadhatok nektek: elegendő kitartással, hittel, életerővel bármilyen akadály legyőzhető, és az életpróbákból győztesként lehet kikerülni még akkor is, ha nem nyerünk meg minden csatát. Küzdjétek céljaitokért, a siker titka az újrakezdés bátorsága... Pozitív hozzáállással, jövőbe tekintéssel, a csalódottság és erőtlenség helyett a „derű óráinak” előtérbe emelésével hiszem, hogy TELJES életet lehet élni és talán így a leginkább érdemes. Vegyétek észre a rohanó világban egy-egy pillanat szépségét és tudjatok örülni az apró dolgokban rejlő csodáknak.

Kedves XII. Matematika-Informatika osztály, kedves barátaim! Az osztálymottónk úgy érzem, elmondja mindazt, amit nehezen tudnák jobban szavakba foglalni. Osztályközösségünk egy sajátos kis világ volt, amelyet a kívülállók sokszor nem értettek, de ahová mindig szívesen visszatértünk vakációk, távollétek után. Őrizzük meg ezt a világot! Kilencedik osztályban együtt indultunk útnak és megkezdtünk egy négy éven át tartó „osztálykirándulást”, amely talán egész életünket végigkíséri, de rajtunk is múlik, milyenné alakítjuk!

*Ahogy mi láttuk, nem látta más
Amit mi hittünk, nem hitte más
Ez nagy lázadás, egy
osztálykirándulás.
Volt egy osztály, egy egész világ
Te is ott voltál, emlékszem rád
Mert néha még tart az
osztálykirándulás...*

Viszont látásra 2027-ben!

Ilonczai Zsolt, a XII. MI osztályfőnöke

(E)ballagó osztályomnak

Akalapács koppint, a véső visítva hasít..., és alakul az anyag, készül a mű, mígnem bársonyosan simává, érzéket és értelmet gyönyörködtetővé válik..., mint a négy év alatt kamaszból ifjú felnőtté váló diák – az én kicsi osztályom tagjai.

Tudom, hogy most már értitek Müller Péter gondolatát: „...akik igazán szeretnek, néha megkarcolnak. Visszafordítják tekintetedet oda, ahol még munkád van önmagadon.” És Ti munkálkodtatok. Nemcsak a megszerzett tudás, műveltség birtokosai vagytok, hanem annak a belső erőnek is, amely játékos humorotokból, jószívűségetekből, segítők, megértők, egymásra figyelő emberségetekből fakad.

Ebben a rohanó, az érzéketlenséget már-már divattá emelő világban legyetek büszkéek arra, hogy érző lelketek van, és „Ha kihúlt körülötted a világ és jéggé fagyott az élet, fűts be önmagadba, mint egy tüzes kis kályhába, és áraszd a meleget! Meglátod, mennyien jövőnk majd köréd. Mert mindannyian fázunk. És oda gyűlünk, ahol meleg van még.” (Müller Péter).

Azt is tudom, hogy erre bármelyiketek képes. Büszke vagyok Rátok!

Hálával az együtt töltött évekért és el nem múló szeretettel, az Oszi.

Halász Éva, a XII. TT osztályfőnöke

Szeretett bartókos diákjaim!

A mikor az a megtisztelő feladat ért, hogy végzős diákjaimhoz szóljak a Juventus soraiban, sokat gondolkodtam azon, hogy mit is üzenjek. Eszembe jutott egy történet, amit New York polgármestere mondott el az életéről. Rudy Giuliani húsz éves fiatalként közeli barátaival azt a célt tűzte ki magának, hogy a világot megváltoztassa.

Elkezdtek tenni ennek érdekében. Harminc évesen rájött, hogy sok mindent megtett, de nem volt megelégedve. Azt mondta magának: „Ha nem sikerült tíz éven belül megváltoztatni a világot, legalább változtassam meg az országot, amelyben élek.”

Negyvenedik életévében azt állapította meg, hogy sokat haladt, de még mindig nem volt megelégedve. Ekkor városában próbált változtani polgármesterként. Ha húsz évesen nem sikerült a világot megváltoztatni, ha harminc évesen nem sikerült az országot, és negyven évesen a városban sem sikerült mindaz, amit tervezett, akkor legalább a családjában hozzon változást. Itt is kudarcélménye volt. Bevallotta, hogy ezek után rájött arra, hogy ha valamit változtatni akart volna az életben, húsz évesen magával kellett volna kezdenie.

Most ti is ezen a ponton álltok, és itt az alkalom azon az úton elindulni, amit legjobbnak érezték. Amit szeretnétek magatoknak, az nyilvánuljon meg tetteitekben. Ezen történet után többször is megnéztem az én generációm képeit, és rájöttem, hogy a veletek töltött idő a megálmodott jövőm egy részévé vált. Akkor Ady Endre szavai kísérték mint diák, és most mint osztályfőnök, újra ihletnek. A költő

sorai életre kelnek ennek a generációnak, hogy kísérik a nagybetűs Életbe: „*De építésre készen a kövünk,/ Nagyot végezni mégis mi jövünk./ Nagyot és szépet, emberit s magyart.*”

Igenis ti jöttök, és büszke vagyok rátok! Az iskolában töltött évek alapoztak, és biztos vagyok abban, hogy a ti köveitek is készen állnak a jövő építésére. Legyetek bátrak és határozottak álmaitok megvalósításában. Végezzetek nagyot és szépet, de nem utolsó sorban magyart. Megtanultuk együtt, hogy mi az ami fontos, szép és emberi. Batyúban rejtőzik a sok élmény és tanulság. Késő délutáni osziórák, forró teák, és felejthetetlen beszélgetések, projektek, kirándulás, csapatösszerázó takarítás, Mikulás, filmek, kávézás, barátság, közösség... Köszönöm, hogy része lehettem!

Moldoveanu Melinda, a XII. TT osztályfőnöke

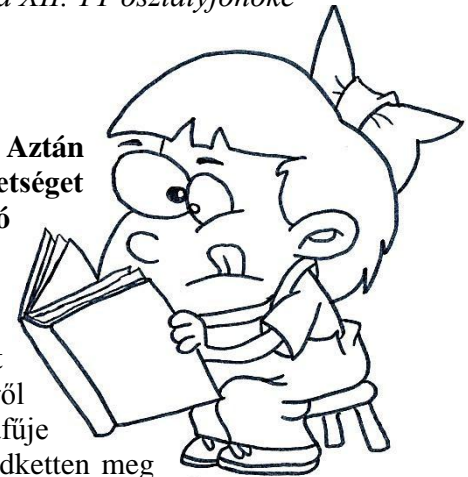
Tea, mint a lehetőség metaforája

Nemrég elbeszélgettem valakivel a tehetség fogalmáról. Aztán elgondolkoztam rajta később, vajon mihez lehetne hasonlítani a tehetséget és a sikert, az elért célokat. Aztán eszembe jutott egy viszonylag jó metaforikus példa, a tea és a teafű.

Egy embernek sok teafűje van. Nem igazi teafüről fogok beszélni, vagyis igazából írni, szóval hívjuk csak egyszerűen teafűnek (mert ha ezzel a példával akarunk élni, akkor tudnunk kell, hogy sokkal több „teafű” van tehetségből, mint amiből igazi teát lehet készíteni; én most nem szeretnék egy bizonyos tehetségről beszélni, hanem általánosan írok mindegyikről). Tehát ennek az embernek sok teafűje van. Van egy másik ember, akinek ugyanilyen teafűje van, csak kevesebb. Mindketten meg tudják főzni ugyanazt a teát, csak az egyik sokkal könnyebben és gyorsabban, mint a másik. Sokszor megesik, hogy akinek sok teafűje van, az nem használ el belőle sokat, hanem őrizgeti, míg a másik abból a kevésből rengeteg teát főz. Sokkal többet főzi a teát, mert kevés teafűje van, de a végeredmény ugyanaz.

A metaforikus világban megszámlálhatatlan sok teafű létezik. Nincs olyan ember, akinek ne lenne legalább egyfajta teafűje. Van akinek sokféleből kijutott kevés, másnak egyfajtaból sok. Elgondolkoztál már azon, hogy neked milyen teafűved van? Hány van abból? És a legfontosabb kérdés, hogy abból mennyit főzöl másoknak? Mert azt tudnunk kell, hogy nem azért kaptuk ezeket a teafűveket a „nagy teafőző mestertől”, hogy magunknak főzzük őket. Nem. Ezeket másoknak kell készítsük, megmutassuk, és gyarapítsuk mások javára.

Kívánom neked az életben, hogy sok teát főzz, és kóstoltasd meg azt mással. S ne feledd, ha valakinek a teája megtetszik, te is el tudod azt érni, hogy a te teád is olyan legyen, sőt, akár jobb is, kevesebb teafűvel.

Zuzsi

Tanárok a vallatóban – Păcurar Maria tanárnővel

Iskolánk folyosóin már rég jelen van Păcurar Mária matektanárnő; mindenki látja, sokan tanulnak tőle, de mindehhez képest keveset tudunk róla. Túl keveset. Az iskolákban az történik, hogy a tanárok ismerik minden diák „gyenge pontját”, mi viszont, azok akik tanulunk tőlük, nem igazán tudunk róluk semmit. Ezért, ez alkalommal a kedvenc tantárgyunk tanítóját állítottam meg a folyosón, hogy kifagassam.

Juventus: *Hol tanult középiskolában, és milyen eredményeket ért el akkoriban?*

Păcurar Maria: Szatmáron tanultam, a Kölcsey Ferenc Főgimnáziumban, eredményeket pedig inkább sportból értem el, főleg a sakkból. Tanulási szempontból pedig 40-en voltunk egy osztályban, és nem volt 8-as alatti média. Én valahol 9 körül álltam, de részletekre pontosan nem emlékszem; már nagyon rég volt.

J.: *Akkor már gondolt arra, hogy a tanári pályát válassza?*

P. M.: Nem gondoltam rá, de a mateket szerettem. Matekre is mentem, aztán valahol középúton derült ki, hogy onnan csak matektanár lehetek, de nem bántam meg.

J.: *Milyen élmény volt Önnek a ballagás? Hogyan viszonyul most, tanárként a ballagásokhoz?*

P. M.: Arra, hogy diákkoromban milyen volt a ballagás, nem igazán emlékszem, élményként, megmaradt az, hogy kilenc párhuzamos osztály végzett annakidején. Most viszont meghatónak találok a ballagást, mindig csak a szép emlékekre gondolok vissza ilyen alkalmakkor.

J.: *Szereti a munkahelyét, és azt, hogy diákokkal foglalkozhat?*

P. M.: Igen, szeretem a munkahelyem. Barátnóm szavaival nem szeretem, hanem imádom!

J.: *Ön szerint mennyit változott a diákság azóta, hogy elkezdett tanítani?*

P. M.: Rengeteget. Az viszont relatív, hogy jó, vagy rossz irányba. Ki mondja meg, hogy mi a jó és mi a rossz? Az oka azonban nagyon sokoldalú, talán a technika az, ami a legjobban befolyásolja.

J.: *Mit gondol arról, hogy a diákok nagyrésze úgy néz a tantárgyra, mint egy „kínra”?*

P. M.: Sajnos a mateket egyre kevesebben szeretik, mert ez egy olyan tantárgy, amire óráról órára kell készülni, de próbálok kiegyenlíteni valamivel, kisebb, nagyobb sikerrel.

G. Bea

Cél

Sáv, sáv mellett,
Segítő emberek:
Tanítók, tanárok,
S mi, a diákok.

Tégla téglára,
Sokat gyakorolva,
Egyet s mást tanulva,
Padokat karcolva.

Tinta folyása,
Megörökítés,
Akár telefonnal,
Ha jön a felmérés.

Tizenkét év,
Még kéne egy kép,
Egy óra, egy szünet,
Egy utolsó emlék.

Volt, hogy untuk,
Volt, hogy szerettük,
Volt, hogy akartuk,
Magunkat megleptük.

Az út eleje megvan,
Karodban battyú van,
Van már egy házad,
Tudásod is akad.

Kilenc.
Tíz.
Tizenegy.
Tizenkettő.

Számodra kicsengettek,
Most, utóljára,
Menj, s fedezd fel
önmagad
E nagy világban.

Befolyások sújtják
majd válladat,
Megfelelni nem kell,
csak elfogadni önmagad.

S ha nem tudod már azt sem,
Hogy hogy, mikor, vagy kivel,
Egy legyen számodra biztos,
Hogy tudd, merre visz a
megépített út.

Metzi

Kedves Ballagó!

Most te vagy a középpontban; te vagy most az az ember, akire felfigyelnek. Rajtad van a sor, hogy elballagj, és egy értékes ember legyél a nagyvilágban. Olvasd el a leveletem, amit neked címeztem, mert talán rájössz majd olyan dolgokra, amelyek még nem jutottak eszedbe, és azokat felhasználva jobban tudod értékesíteni magad és munkád. Nagyon remélem, hogy így lesz!

Az életed, a mindennapjaid képzeld el színekként. A mindennapi helyzetek, amelyekbe belecsöppensz, színek. Talán bejön az a szín neked, talán nem. Ez a két lehetőség van, amely mindent meghatároz. Tetszik, vagy nem tetszik. Ez mindent eldönt. Ez felel a hangulatodért és a munkádért.

Sokszor van, hogy az adott szín nem felel meg az ízlésednek. Ne törődj vele! Tegyél ellene! Olyan sok árnyalat van még a világban. Ha a helyzetből, önmagadból, vagy másokból, akármiből merítesz egy másik színt, akkor azt, amelyik nem tetszik neked, megváltoztathatod. Ha nem is lesz olyan, amilyet elképzeltél, akkor is az egyik biztosan megtetszik majd. Csak járj nyitott szemmel a világban, és lásd meg az újakat! És meríts belőlük! Mert akkor az életed nem csak monoton lesz, hanem úszkálni fogsz a „színek tengerében”, és értékelni fogod az élet apró és nagy örömeit egyaránt, mert neked ki fog jutni bőven azokból!

U. I.: Sose felejtse el, hogy az életben sokkal több szín van, mint amit a szem vagy az emberi elme fel tud fogni.

Sok szeretettel,

Zuzsi

Oldies but Goldies

Czumbil Orsi már akkor szerkesztő volt a Juventusnál, amikor mi még írni és olvasni tanultunk, és a legnagyobb problémánk az volt, hogy az ovitársunk nem osztozott velünk a kisautóján. Ő ekkor már abban a helyzetben volt, amibe mi kerültünk most: tanulás, tanulás, tanulás. És mint mindenki, ő is megunta egy adott ponton, ezért létrehozta a Diák Tízparancsolatot. Könnyen betartható, sőt, még élvezhető is, de azért a „BAC” előtt lehet, hogy előnyösebb lenne egy kicsit „megszegni a szabályokat”, ha nem akarunk oda jutni, hogy a „mekibe” adjunk be önéletrajzot. Íme a diákok szent szabályzata:

Diák Tízparancsolat

„1. Ne kívánd tanáraid halálát; segíts nekik, hogy maguk kívánják azt!

2. Ha osztálytársad tanulni kezd véletlenül, az nem ok arra, hogy te is úgy cselekedj!

3. Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra; halaszd holnaputánra, mert addigra már úgysem lesz rá szükséged!

4. A lustaság már fél egészség!

5. A feladat, ami nem oldódik meg magától egy hét alatt, nem érdemli meg, hogy foglalkozz vele!

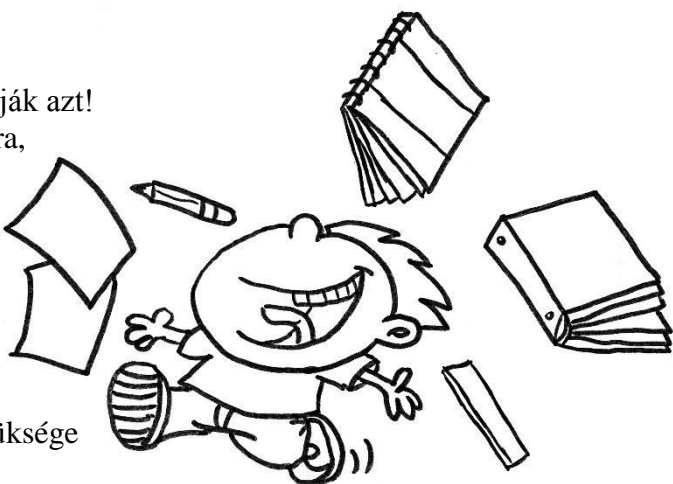
6. Az iskola nem kocsma, hogy egész nap ott légy!

7. A tanulás nemesíti az embert, de a társadalomnak nincs szüksége „nemecekre”!

8. Aki nem tanul, az nem hibázhat, ha pedig nem követ el hibát, megérdemli a jutalmat!

9. Mindenkinek van egy hobbyja, de nem szükséges, hogy a tanulás legyen az!

10. A tanulás élteti az embert, de a pihenés még nem ölt meg senkit!”

G. Bea

Elmehettek...

Igen, ballagás. Igen, búcsú. Igen, vége. De ezt ti már mind tudjátok. Ha a „ballagás” szót halljuk, egyből mindenki arra gondol, hogy vége, és itt az ideje búcsúzni. Igaz, a szó értelme ezt is magában hordozza és „levetíti” azt, ami nagyjából abban a pillanatban történik. Elmentek.

De nem csak ezt jelenti a „ballagás” szó. Valaminek vége szakadt. De valami új kezdődik. Elballagtok, de utatokat veszitek máshova, s *odaballagtok*. Talán noszogatni kell benneteket, hogy induljatok már, mire vártok? De végülis már félig úton vagytok, ha innen kiteszitek a lábatok.

Stresszes egy folyamat volt kiválasztani azt, hogy hova menjete, mit csináljatok ezután, vajon jól választottam-e? Megtörténhet, hogy most is van valaki közöttetek, aki még mindig kételkedik abban, hogy tényleg jól választott-e..., hiszen mégis csak a jövőd függ ettől a döntéstől.

Azonban nincs értelme ezen filozofálni. Hallgass a szívedre, még akkor is, ha nem ugyanazt a nyelvet beszéltek. Valahogy megfogjátok érteni egymást. Neked is, ugyan úgy, ahogy nekem is és mindenki másnak, van egy útja és értelme ezen a világon és ebben az életben. Nem hiába vagy olyan, amilyen vagy. Valamikor majd csak elkezdted értékelni azt, hogy ilyen vagy.

„Mindannyian a kanálisban állunk, de van, aki a csillagokat nézi.” (Anonymus)

Huh, vicces. Anonymus, egy másik Anonymustól idéz... Én (mint hipersupermegagy égfanatikus) csak azt tudom neked tanácsolni, hogy legyél te is egy azok közül, aki a csillagokat nézi, és nem a kanálisra tereli a figyelmét.

Ott van az erő a kezdedben, hogy bármikor változtathass. A mai világban pedig mi nem lehetséges? Ha dolgozol érte, ha akarsz, ha nem adod fel, hanem tovább

harcolsz, amikor semmi mást nem akarsz, csak aludni, mert talán az álomvilág jobb mint a realitás..., akkor eléred azt, ami eddig csak a szemed előtt lebegett. Néha vakítóan erősen láttad, mint a napot, rá se tudtál nézni. Néha alig volt látható. Ne veszítsd el a motivációd, mindig találhatsz valami olyat, ami tovább termeli benned az energiát, hogy folytasd. A folyó sem áll meg akkor, amikor egy szikla az útjába áll. Addig folyik, amíg kikerüli, vagy addig, amíg felé nem kerekedik, és át nem folyik rajta. Tekintsd te is magad egy folyónak, és a problémáid egy sziklának. De ne add fel!

Mindenki fél a nagy változásoktól, de ez természetes és rendjén van. „Give yourself permission to be who you wish to become.” (Alex Elle – via The Artidote)

Nem tudom hányan olvastátok az írásaim, kinek tetszett, kinek nem. De én személy szerint nagyon élveztem Anonymusként írni, és látni a reagálásokat a cikkekre, vagy éppenséggel hallani. Annak pedig végképp örülök, hogy mellettem két másik névtelen is bemerészkedett a Juvi tárt kapui mögé. Kiábrándít a gondolat, hogy ezen a lapszámon kívül már csak egy van hátra. És azután nehéz szívvel, de boldogan, élményekkel tele távozok a Juvi szerkesztőségéből. Ugyanakkor ez az utolsó Anonymus-szövegem. Ahogy mondani szokták, egyszer minden jó véget ér (ez még korántsem a vég, azonban). Így hát, megilletem Anonymust majd egy névvel.

Sok sikert kívánok a „kis” Juvisoknak, akik remélhetőleg az idejükhöz elszántságával dolgoznak majd továbbra is.

De legfőképpen nektek, *Ballagók*, kívánok szerencsét, elszántságot, ami az elkövetkezendő éveiteket illeti, boldogságot, és nem utolsó sorban sok sikert!

May the Unicorns and their almighty power be with you all.

Yours truly,
Anonymus (F. Szilvia)

Ballagás

Változást érzel, elméd már fejlett.
Eljön egy vég, ami egyben a kezdet.
Egy utolsó hang, egy utolsó kép,
Szíved maradna, de tested már lép.

Annyira csúf, s mégis oly szép.
Menned kell, az érzés széttép.
Ígérd meg magadnak, hogy soha nem felejtet:
Attól, hogy elmész, megmarad emléked.

Sisko

P. S.: Eat a lot of Skittles. ☺

KÖRKÉRDÉS

Melyik az a ciki sztori vagy élmény, amit 50 év múlva mindenképp megosztasz unokáiddal? „Bezveg, amikor én fiatal voltam...”

G. L.: Éppen discofoxot gyakoroltunk táncon, és a koreográfiában volt egy olyan rész, amikor hirtelen le kellett hajolni... Ekkor azt hallottam: Reccs! – Nem volt mit tennem, teljesen elhasadt a nadrágom.

P. Sz.: Azt fogom mondani az unokáimnak, hogy ne iratkozzanak matek-infóra.

K. E.: Egyszer nem volt felhúзва a sliccem, Păcurar tanárnő pedig ezt meglátta, s meg is jegyezte.

Anonymus1: Egyszer észrevettem, hogy nem volt bezárva a manzárdi mosdóban az ablak előtti rács, ami elválasztja a két részleget. Kíváncsiságból átmentem a fiúvécébe; szerencsére nem talákoztam senkivel.

Sz. M.: Matek órán kimentem a táblához, s annyira izgultam, hogy ugyazart írtam fel mint az előttem lévő.

S. A.: Gimiben hirtelen akkora iskolaundor ütött meg, hogy egy hétvégi táncpróba alkalmával nyitva hagytuk az ablakokat az osztályban. Persze, csodás módon, ez volt az a hétvége, amikor Temesváron fél méteres hó esett. Hétfőn szép havas padok fogadtak minket.

Sz. R.: Másodikban nekimentem a darunak.

Anonymus2: Minden tornaóra előtt kiküldtük a fiúkat az osztályból, hogy nyugodtan öltözhesünk. A baj az volt, hogy folyamatosan nyitogatták az ajtót, s még azért is be akartak jönni. Az egyik tornaóra előtt, finoman bekopogott egy tanár, akiről azt gondolva, hogy szintén egy kíváncsi fiú osztálytársam, az ajtón keresztül ráordítottam: „Húzz innen, szólok az igazgatónőnek.”

Anonymus3: Nekem az egész életem egy ciki sztori-sorozat...

G. B.: Éppen görkorcsolyával indultam hazafelé az iskolából. A szó szoros értelmében, pofára estem a fél diákság előtt.

Anonymus4: Egyszer bebújtam a szekrénybe, s amikor a tanár felolvasta a névsort, kiabáltam is, hogy „Itt vagyok!”, de nem vette észre. Óra végéig ott maradtam.

B. T.: Kilencedik osztály januárjában szerveztük meg az első közös kirándulásunkat Ruszka völgyén. Nyilván, hó volt, s nagyon hideg. Amikor odaértünk értesítettek arról, hogy még nincsenek bemelegítve a szobák, s úgy döntöttünk, hogy elmegyünk egy közeli vízesésig. Az úton, egy hídon kellett átmennünk. Utolsóként mentem át, hogy segíthessek a többieknek. Elindultam. Már majdnem a híd feléhez értem, amikor kicsúszott alólam egy deszka, és beleestem a patakba. Nyakig vizes voltam. Mire visszaértünk a táborhoz, rámfagytak a ruhák. (Utólag meg se fáztam.)

Anonymus5: Kiskoromban minden vágyam az volt, hogy ellőgjak egy németoráról, ráadásul tudtam, hogy felelni fogok. Hallottam, hogy az osztálytársaim már meglesték a tanárt, aki már majdnem az osztály előtt volt. Kiugrottam az ablakon, szerencsére nem történt semmi bajom. Végül kiderült, hogy nem is az a német tanárnő jött be órára, hanem egy helyettesítő...

S. Timi

Hólabda

Horváth Brigi kérdezi Nüszl Ricsitől:

– Gondoltál-e már arra, hogy a világűrbe utazz?

– Igen, gondoltam, csak sajnos nincs annyi pénzem, hogy kifizessem.

Nüszl Ricsi kérdezi Temesvári Izától:

– Mit tartasz a legjobb tulajdonságodnak?

– Szerintem azt, hogy könnyen tudok alkalmazkodni.

Temesvári Iza kérdezi Rác Beától:

– Mit szeretsz a legjobban a világon?

– A szabadságot és a kááááááát.

Rác Bea kérdezi Coşa Roxitól:

– Mit szeretnél a legszívesebben csinálni?

– Ejtőernyőzni szeretnék a legjobban.

Coşa Roxi kérdezi Horváth Brigittől:

– Szeretnél egy igazi Minion lenni?

– Ez nem is kérdés, persze.

Horváth Brigi kérdezi Szücs Edutól:

– Hallottál-e már az uborkaliftről?

– Igen, persze, és uborkás milkacsokit is ettem már.

Szücs Edu kérdezi Lakatos Dánieltől:

– Tisztában vagy azzal, hogy beképzelt vagy?

– Igen, de nem beképzeltebb mint te.

Lakatos Dániel kérdezi Szilágyi Ricsitől:

– Jól vagy?

– Asszem.

Szilágyi Ricsi kérdezi Szilágyi Beától:

– Igen?

– Mindenképpen.

Szilágyi Bea kérdezi Demjén Ramónától:

– Szia cica, van gazdád?

– Igen.

Demjén Ramóna kérdezi Szarvas Ervintől:

– Csokit?

– Kapok.

Szarvas Ervin kérdezi Bíró Timitől:

– Miért szereted a lovakat?

– Mert a lovak csodálatosak.

Bíró Timi kérdezi Tóth Ilditől:

– Miért szeretsz néptáncolni?

– Azért, mert jól érzem magam amikor táncolok, és nagyon jó a társaság is.

Tóth Ildi kérdezi Györfi Timitől:

– Hová mész nyaralni?

– Hargitára és egy fesztiválra.

Györfi Timi kérdezi Horváth Brigittől:

– Hová mész nyaralni?

– Két fesztivál, család és 3-4 tábor.

Brigi :D

Egyetemajánló

Sok-sok szeretettel köszöntöm a kedves olvasókat, főleg az esetleges ballagó olvasókat, akiktől e sorokban szeretnék végleg elköszönni: sikeres érettségit, rengeteg szerencsét és egy gyönyörű életet kívánok nektek!

A következő sorokban Csestanovits Judith szavait olvashatjátok, aki mesélt nekem egy keveset az általa frekvált egyetemről, az UPT-ről (Universitatea Politehnica Timișoara) és azon belül az AC-ről (Automatică și Calculatoare).

„A Polin leginkább mérnöki szakok vannak, ezért a reál tantárgyakra kell gondolnia annak, aki ide szeretne felvételizni. A kivételek nyilván erősítik a szabályt, így tudtom szerint az egyetlen olyan szak, ami humán tudást igényel, az a kommunikáció.

Az AC-n főként programozást lehet tanulni, de mivel ez a szak mérnöki képzést kínál, első évben sok a matek és a fizika azért, hogy a diákok egy kis belátást kapjanak a többi mérnöki ágba és megtanulják a más mérnökkel való közreműködéshez szükséges „közös nyelvezetet”. Ez alkotja az alapvető különbséget mérnöki informatika és a programozási szakok között (ilyen Temesváron van a Polin és a Nyugati Egyetemen is). Második évtől fellélegezhetnek azok, akik az informatika miatt választották az AC-t, mivel egyre inkább a programozás köré csoportosulnak a tantárgyak – lehet software-re vagy hardware-re szakosodni. Belátásképp, a software főként a programozásról (algoritmika, web programozás és applikációfejlesztés), a hardware pedig a

számítógép architektúrájáról (processzorok, memóriák) és a mikrokontrollerekről szól.

AC-n is van DÖK, úgy hívják, hogy Liga AC. A szerepe a diákok képviselése, ugyanúgy mint a DÖK-nek, s emellett rendezvényeket is szerveznek. Például versenyeket egyetemsitáknak és liciseknek egyaránt, rendszeresen járnak teambuildingre és ők rendezik a Liga AC LABS-et is. Ez egy olyan program, ahol cégek képviselői jönnek az egyetemre labor órákat tartani. Ez azért jó, mert a résztvevők belátást nyernek a praktikusabb dolgokba, ezáltal kiegészítve az egyetemen tanult elméletet. Emiatt (is) az egyetemnek sok kapcsolata van temesvári cégekkel, sok diák ezt kihasználva nyáron praktikára szokott járni.

Végül, főként azoknak ajánlom az AC-t, akik szeretik az informatikát és érdeklődnek a technológia iránt, valamint a matek és a fizika tudás sem árt. Nehéz lehet az eleje, de ez nem meghatározó mind a négy évre. Akik külföldön (is) szeretnétek tanulni, javaslom nektek, hogy olvassatok utána az Erasmus+ és a Balassi ösztöndíj programoknak.”

Köszönjük szépen Jutkának a sok hasznos információt, reméljük valakit meggyőztünk arról, hogy az UPT-re felvételizzen!

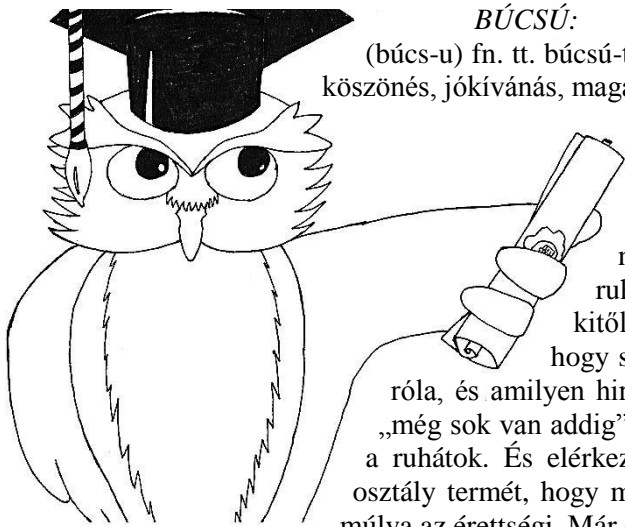
#Zoli

A kevés, a sok

BÚCSÚ:

(búcs-u) fn. tt. búcsú-t, tb. ~k. Elváláskor, eltávozáskor mondott végszó, illetőleg viszonyos köszönés, jókívánás, magaaajánlás mind a két részről.

Elérkezett, és itt van. Várva várt pillanat vagy sem, azt döntétek el ti. Egy ideig csak az agyunk sötétebb sarkaiban gubbasztott gondolatként, csak néha vetült rá fény egy kisebb résen keresztül, akkor is csak egy pár pillanatra. Amikor 10-ben és 11-ben nagy lázzal beszéltek és képzeltétek el azt, hogy milyen is lesz a ruhátok, kiszámoltátok, hogy kik fogják kidíszíteni az osztályotokat, kitől és ki veszi majd át a kulcsot. Találgattátok, hogy ki lesz az esélyes, hogy szavakba öntse az osztály gondolatait. De amilyen lázasan beszéltek róla, és amilyen hirtelen és „random” jött fel a téma, olyan hamar el is vetettétek, hisz „még sok van addig”. 11-ben már talán meg is állapodtatok abban, hogy milyen színű lesz a ruhátok. És elérkezett a pillanat, hogy megkapjátok a kulcsot, és feldíszítétek a 12. osztály termét, hogy megéreztétek és belekóstóljatok abba, hogy nagyjából milyen egy év múlva az érettségi. Már olyan reális volt. És merem mondani, hogy közel.

Hol van az a „még sok van addig”? Ez a sok, most kevés volt. Valóban hosszú és terjedelmes idő telt el mostanáig, de nem volt érezhető. Egy szempillantás az egész. Néha az idő túl gyorsan telik, és talán nem vagyunk felkészülve a következő lépésre. Ti fel vagytok készülve rá? Hogy „elbúcsúzzatok”? Hogy tovább lépjete?

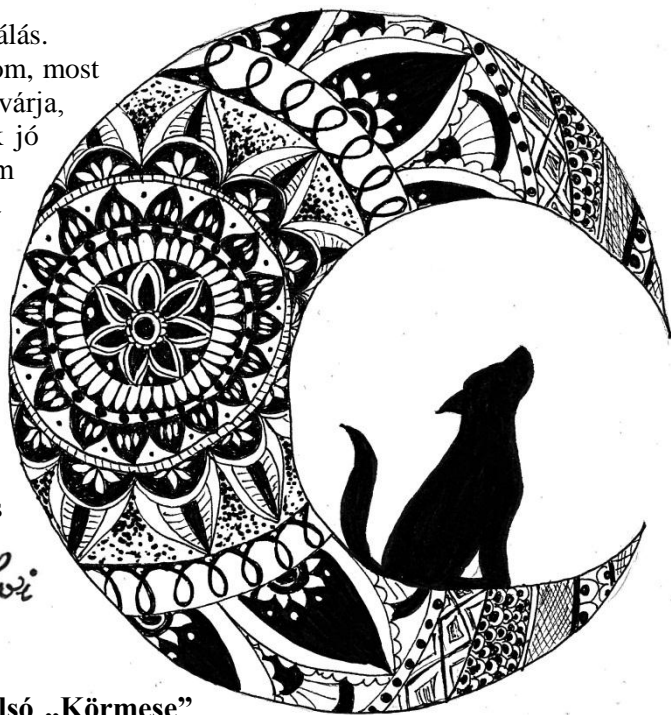
BALLAGÁS:

(ball-ag-ás) fn. tt. ballagás-t, tb. ~ok. Kényelmes mendegélés, sétálás.

Kedves kollégák, ismerősök, barátok, *ballagók*. Gondolom, most kettős érzés kavarg bennetek. Hisz melyik diák az, aki nem várja, hogy vége legyen és befejezze az iskolát? De ugyanakkor, sok jó dolognak vége szakad. Nem csak tőlünk búcsúztok el, hanem egymástól is. Kitől talán úgy, hogy nem biztos, hogy valaha találkozni fogtok még. Kitől pedig úgy, hogy remélik, hogy betartjátok az egymásnak tett ígéretet, és nem ez lesz az utolsó búcsúzásotok egymástól.

Tudom, hogy a ballagás messze nem lesz egy kényelmes, lassú séta, lépésben folytatott mendegélés, hisz ebben a pillanatban is szerteágazik figyelmetek. Ettől függetlenül én azt kívánom nektek, hogy néha vegyetek vissza a tempóból és sétáljatok, ne csak rohangáljatok. Ezen kívül pedig, amit mindenki más is kíván, sok szerencsét az életben, és remélem néha-néha még viszont látlak titeket!

Szilvi

Körmese

Kedves Olvasó! Ez nem az első, illetve nem az utolsó „Körmese” cím alatt megjelenő történetünk, ezért bizonyára tudod, hogy az írás mindig élesen elkerül bármilyen normalitásra vonatkozó tény!

Mi történik itt?

Valahol a Varázserdő közepén a mesefigurák gyűlést tartottak arról, hogy hogyan lehetne rávenni Hófehérkét, hogy ne féljen az almáktól.

Több ötlet is elhangzott, de Hófehérke nem volt képes egyik ötletet sem támogatni, vagy egyáltalán kipróbálni, ezért Kuka, a törpe, leütötte, és elvitte egy almafás erdőbe, ahol Hófehérke kénytelen lett volna almát enni, hacsak nem akar éhen halni. De utána rájött, hogy ha meghal, akkor csontváz lesz, és vékonyan jobban néz majd ki. Ezért azon kezdett gondolkodni, hogy öngyilkos legyen-e, de rájött, hogy akkor már senki se csodálhatja gyönyörű, sovány alakját. Nem telt el sok idő, mire rájött arra, hogy mégis kövér kéne legyen, és akkor öngyilkos lehetne, ezért elkezdett enni és enni addig, amíg 100 kilós nem lett. De amikor ráállt a mérlegre, a semmiből előjött a „Norbi update” főigazgatója, és 24 óra alatt úgy leadta a felesleges kilókat, hogy az öngyilkos terve reménytelenné vált. A gyilkos másik dagadt embert ment keresni, mivel nem volt otthon zsír a főzéshez, ezért dagadtakat gyilkolt. Útközben találkozott Gagyi mamival, akinek azt mondta: „Megdöglesz, köcsög!” Ekkor a köcsög megijedt, és elkezdett szaladni egy ház fele. Beszaladt a házba, ahol megölt egy bögrét.

A bögre megölése után depresszióba esett, végül kiköltözött a városból. A depressziója nem tartott sokáig, hiszen csésze, bögre testvére, meglátogatta, és szerelmesek lettek. Bár a genetikai rendellenesség veszélye fennállt, mégis úgy döntöttek, hogy szobába zárva töltik a hétvégét. Abban a szobában a légkondi is működött, ezért nagyon hideg volt. De jött egy ember egy fűtőtesttel, és melegebb lett.

Így a zöldhasú törpekrokodil levetkőzött. Kiengedte a fűtőtestből a meleg vizet és fürödni kezdett. Rózsaszírmokat is rakott a vízbe, majd gyertyákat gyújtott. 5 perc melegvízes fürdés után lezárták a melegvizet, és jéghideg víz jött. A megfagyott rózsaszírmait eltemette, és nagyon megsiratta.

B. Bea :D

BEST OF ARANYKÖPÉSEK

Diák: Mit is ünnepelünk december 1-jén?

I. Zs.: Vörösmarty szülinapját.

I. Zs.: Ha a busz megy 60 km/h-val..., na jó, vegyünk egy reálisabb példát Romániára nézve: ha egy busz halad 20 km/h-val...

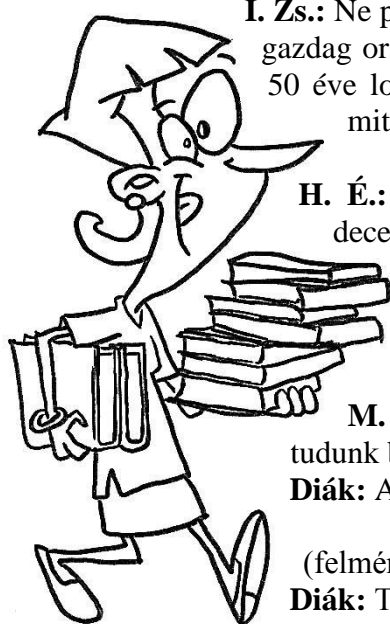
I. Zs.: Hatás-visszahatás. Te addig nem fogsz például tanulni, amíg apud szépen nyakon nem csap.

(diák VÉLETLENÜL eltalálja a helyes választ)

N. A.: Erre most mit mondjak? Vak tyúk is talál szemet.

Diák: Tanárnő, talpraesett vagyok!

H. É.: Jó, hogy nem fejre esett...

I. Zs.: Ne panaszkodjunk, egy nagyon gazdag országban élünk. Több, mint 50 éve lopnak, és még mindig van mit.

H. É.: Mit szóltok ahhoz, hogy december 12-én írjunk egy felmérőt?

Diák: De akkor van a tulipánok világnapja...

M. E.: For ciklussal mit tudunk bejárni?

Diák: A világot.

(felmérő kiértékelés)

Diák: Tanárnő, mi volt a rossz?

T. A.: Minden.

B. L.: Egy diák egyszer ezt írta az érettségien: „A versben számtalan építet van.”

I. Zs.: A matek és a fizika kiegészíti egymást.

Diák: Mint a férfi és a nő...

I. Zs.: Mikor akarjátok megírni a felmérőt?

Osztály: Jövő héten.

Diák: Írjuk mindig a jövő héten...

H. F.: A demokráciában mindenek felett ki áll?

Diák: Isten.

N. A.: Ha fáj a fejed, legalább tudod, hogy rendelkezel egy fejjel és nem fej nélkül rohagálsz a folyosókon.

I. Zs.: Mi biztosítja az erőt, ami hat az autóra?

Diák: A lóerő.

I. Zs.: Persze, kikötünk 12 telivért a Dacia elé...

N. A.: Ti mind szektások vagytok. A szektások hisznek valamiben. Ti azt hiszitek, hogy tudtok valamit.

M. E.: Két szögpont között van egy él.

Diák: De én is pont ezt mondtam.

M. E.: Te azt mondtad, hogy két izé között van egy cucc...

D. Gy.: Ki ismer egy erős savat, mindennapi tudásból?

Diák: Méreg.

N. A.: A szerelem összehozható az alkohollal, mert mindkettőnek hasonló hatása van: öl, butít és nyomorba dönt.

Viky

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!